

paa Forslaget, eller om man skal gaa andre Veje, eller om man mulig for denne Rigsdagsamlings Vedkommende skal lade Sagen hvile — ingenlunde for at lade den falde, men for senere, naar Tid og Omstændigheder ere gunstige dertil, at tage den op til fornyet Behandling.

Naar jeg nævnte, at man her genfinder de væsentligste af Bestemmelserne i det tidligere Lovforslags § 1, saa er der jo dog den Afvigelse, at man har sat den uamortisable Del af Kreditforeningslaanet til $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen i Stedet for, som man her havde ment at kunne gøre uden at udsætte Kreditforeningerne for nogen som helst Rystelse, til $\frac{4}{10}$ af Burderingssummen. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som nærmest eller i alt Fald til en vis Grad kan være en Smagssag. Afset fra denne Forandring mener jeg, at § 1 i og for sig indeholder en Række af meget ønskelige Bestemmelser, Bestemmelser, som ville kunne hjælpe Folk, der søge Laan, og jaadanne, der ønske at opsigte deres nuværende 1ste Prioritet og gaa over i en Kreditforening, til derigennem at vinde en Fordel i deres virkelige Rentudgift. Jeg tror imidlertid rigtignok, at hvis den højtærede Minister ønsker Bestemmelserne i § 1 vedtagne, vilde det have været meget heldigt, om han kunde have formaaget det andet høje Ting til at tage § 2 i den Form, hvori Folketinget i Fjor sendte § 2 op til Landstinget. Jeg tror ganske vist, at hvis den højtærede Minister holder fast paa, at Staten skal jaaledes yderligere, end det allerede nu er Tilfældet, og i saa høj Grad, som det her er foreslaaet, gribe ind i Kreditforeningernes Selvfstyre, saa vil Lovforslaget møde en saadan Modstand, at hvor meget man end fra den ene og den anden Side kunde ønske § 1 vedtagen, vil man dog ikke mene at kunne forsvare at gaa med til hele Lovforslagets Vedtagelse. Det er jo ganske mærkeligt, at man absolut vil have alle disse Forandringer i Kreditforeningernes Styrelse indførte. Jeg kunde godt forstaa det, naar der var Tale om, at Staten skulde bringe et Offer til Bedste for Kreditforeningerne. Naar der som i Fjor var foreslaaet, at Staten skulde paatage sig en Garanti for en Del af Kreditforeningernes Gæld, saa kunde jeg forstaa, at man vilde sige: Noget for noget! Skal Staten paatage sig denne Risiko, hvor

ringe den end kan være, maa den ogsaa som Følge deraf have endnu større Indseende med Kreditforeninger! Det viste sig jo da ogsaa den Gang, at Folketinget var, for saa vidt de statsgaranterede Laan angik, fuldt villig til at imødekomme den højtærede Ministers Fordring om yderligere Indseende fra Statens Side med Hensyn til Kreditforeningerne. Men naar, som Tilfældet er i Forslaget, som det nu foreligger, at Staten ikke bryder det allermindste til Kreditforeningerne, forekommer det mig rigtignok at være ret urimeligt, at den vil forlange en større Myndighed, end den nu har, lige over for dem. Det er et Forlangende, som, forekommer det mig, kun kunde begrundes, hvis den højtærede Minister saa sig i Stand til at oplyse, at der i den ene eller anden Kreditforening gif Forhold i Svang, der gjorde det nødvendigt at indskrænke dens Ret til Selvfstyre, men saa vidt mig bekendt, er Forholdet netop det, at alle vore nuværende Kreditforeninger ere godt og forsvarligt ledede i enhver Henseende, og at de have deres Regnskabsvæsen i god Orden. Jeg kan derfor ikke indse, at der kan være nogen Grund til vedblivende at fastholde disse Fordringer i § 2 lige over for Kreditforeningernes velbegrundede Modstand derimod og lige over for den Modstand, der findes omkring i Befolkningen mod, hvor ikke Nødvendigheden bryder det, at komme ind under Statsstyrelsens Kontrol og Myndighed i alt for høj Grad. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale — ganske vist ikke Lovforslaget, men at det overgaar til 2den Behandling, for at det i et Udvalg kan blive Genstand for den fornødne Overvejelse og modtage de højest fornødne Forandringer.

Buff: Det ærede Medlem, der nu satte sig, begyndte sine Udtalelser med at beklage, at § 3 i det Lovforslag, som vi her fra Folketinget i Fjor sendte op til Landstinget, var fuldstændig borte i det Lovforslag, der nu er kommet ned fra Landstinget til os. Han udtalte sig dernæst om det store Spørgsmaal angaaende Statsgarantien og erklærede, at det Parti, som vi begge tilhøre, stiller sig paa samme Standpunkt i denne Sag som i Fjor. Deri antager jeg, at han har fuldstændig Ret. Hvad Statsgaranti-spørgsmaalet angaar, antager jeg, at vi stille os paa